

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník V.

číslo 3.

september 2013

Skutočné celebrity

Deň farnosti

Na chate

India

Jeseň - krásna či nudná?

Editoriál

Jeseň... Kolobeh času v prírode je nastavený podľa presnosti hodinových ručičiek. Štyri ročné obdobia sa striedajú v časovom pásme - jar, leto, jeseň, zima. Nateraz ukazuje ručička na obdobie, ktoré patrí v Tatrách medzi najkrajšie. Jeseň mieša všetky odtiene farieb a svojou prirodzenou krásou akoby dosahovala v prírode vrchol svojej dokonalosti. Jeseň je čas odletu lastovičiek. Čas, keď opadáva zo stromov žltučké lístie. Čas, keď vonku poletuje pavučina babieho leta. Pre naše ratolesť znamená začiatok jesene povinnosti, ktoré sú spojené so začiatkom školského roka. Jeseň patrí sviatku Sedembolestnej Panny Márie. Každý z nás má príležitosť prežiť vo svojom srdci stretnutie s našou Nebeskou Matkou. V Božom chráme sa pomodliť a oslavovať jej meno. Jeseň je čas spoločných stretnutí a úcty k šedinám tých, ktorí nás vychovali a žijú si v tichosti dni svojej jesene života. O tom, že ich staroba môže mať aj farebné dni, sa vám snažíme priblížiť v stálej rubrike - Umenie starnúť.

Aj náš časopis má nádych jesene. Dúfame, že vám spríjemníme dni, ktoré sa začnú pomaly krátiť a že si v ňom zalistujete pri popíjaní šípkového čaju z nasušených zásob babičkinej komôrky.

Prajem vám, aby ste prežili jeseň s radosťou v srdci.

Otvorte ho pre prírodu, pre blízkosť ľudí, priateľov a rodinu.

Pozavárajte ešte posledné plody darov zeme. Prežite babie leto v porozumení a láske. Nech je farebnosť jesene prítomná vo vašich životoch každý deň.

Viera Novobilská

Koniec kvôli novému začiatku

Počas svojho života sme svedkami viacerých začiatkov a koncov. Vnímame začiatok vesmíru a všetko nasvedčuje, že príde jeho koniec. Vznikajú a neskôr zanikajú hviezdy, slnká, mesiace. Pred tisíckami rokov vznikol človek, ktorý sa tiež na tejto zemi necíti celkom doma. Prichádzame na svet a o niekoľko rokov z neho odchádzame. Vnímame začiatky života rastlín a živočíchov, ale tiež ich koniec. Veľmi úžasné je vnímať prichádzajúce a odchádzajúce ročné obdobia. Momentálne vstupujeme do jesene a akosi podvedome nás tlačí zamýšľať sa nad koncom. Niečo sa končí. V srdci však necítíme beznádej. Pretože vieme, že po zime príde opäť jar. Striedanie ročných období nám môže napovedať aj čosi o ľudskom živote. Kvetnatú mladosť a živú dospelosť vystrieda „skludňujúca“ staroba. V srdci však cítime, že to nemôže byť koniec. Sme stvorení pre vyšší cieľ. Po smrti prichádza nová jar zmŕtvychvstania a krásne, nekonečné leto večného života.

My kresťania máme každý rok spestrený aj prežívaním liturgického roku. Asi mesiac v predstihu pred začiatkom kalendárneho roka začíname kresťanský liturgický rok. Hneď v úvode prežívame Advent, v ktorom spoločne s Pannou Máriou túžobne očakávame Ježišovo narodenie, ktorého nosila pod srdcom. Následne vstupujeme do obdobia Vianoc, ktoré sú príležitosťou pre zabudnutie na všetky bežné trápenia. Ved' je tu novonarodený Boží Syn, ktorý priniesol nový život a pokoj - ako to oznamovali aj anjeli v Betleheme: „...a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“

Ježišovo detstvo však vystriedala dospelosť a roky verejného účinkovania. Všetko začalo jeho krstom, ktorý slávime pravidelne v nedeľu po Zjavení Pána. Ježišovo vyučovanie a predstavenie seba ako Vykupiteľa máme možnosť sledovať v niekoľkých cezročných nedeľiach, ktoré na prelome zimy a jari vystrieda pôstne obdobie, ako príprava na slávenie Veľkonočného tajomstva. Vrchol Ježišovo života na tejto zemi bol v jeho umučení a následnom zmŕtvychvstání. Je samozrejmé, že spomienka na tieto udalosti bude aj v liturgickom roku tvoriť jasný stredobod. Oslava Ježišovo slávneho triumfu nad smrťou trvá v Cirkvi päťdesiat dní, ktoré sú zavŕšené slávnosťou Nanebovstúpenia Pána a zoslaním Ducha Svätého. Po prijatí daru Ducha Svätého odchádzajú apoštoli z večeradla vyzbrojení „mocou zhora“ a neohrozene ohlasujú všetkým radostnú zvesť o vykúpení človeka. Aj celá Cirkev stojí dnes v tomto záverečnom poturíčnom období pred veľkou výzvou - ohlasovať spomínanú radostnú zvesť všetkým, až kým Kristus nepríde znova na túto zem ako Kráľ a Sudca. Potom sa začne nová etapa ľudstva. Tá krásna, pre ktorú sme boli stvorení.

Aj tento čas jesene a konca liturgického roka je časom dozrievania. Časom, kedy chceme svoj pohľad upriamiť na večnosť. Niečo staré končí, aby sa mohlo začať nové.

Patrik Taraj, kaplán

Sumár diania

• Požehnanie kyselky

Každoročne mnohí návštevníci Tatier, ale aj domáci okúsia chuť Smokoveckej kyselky. 15. júna 2013 bol tento prameň požehnaný. Viac informuje Peter Dziak na str. 3.

• Deň farnosti

Záver školského roka a začiatok školských prázdnin ozdobil v našej farnosti „deň farnosti“, ktorý sme preživali 29. júna 2013. Viac ohľadom tohto milého stretnutia, nielen Tatrancov, sa môžete dočítať na str. 4.

• Levočský odpust

Prvý júlový týždeň je už tradične známy v našej spišskej diecéze levočskou púťou. Viacerí z našej farnosti putovali aj tento rok na Mariánsku horu, aby tam prosili Božiu Matku o požehnanie.

• O biskupovi Vojtaššákovi

V nedeľu 14. júla 2013 sme opäť v našej farnosti privítali HEDr. Luboslava Hromjaka, PhD., vicepostulátora v procese beatifikácie Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka. V kostole na Štrbskom Plese a potom v Tatranskej Lomnici predstavil prvého slovenského biskupa našej diecézy, ktorý sa za komunistického režimu svojim utrpením pripodobnil trpiacemu Kristovi. V Tatranskej Lomnici bola po sv. omši aj možnosť diskusie o osobnosti Mons. Jána Vojtaššáka.

• Na chate s birmovancami

Od 14. do 16. júla 2013 mali možnosť naši birmovanci prežiť krásne spoločné chvíle na chate v Krivej na Orave. Vytvorili sme spolu pekné spoločenstvo, kde nás spájala viera, ktorá ponúka človeku rast nielen v duchovnej oblasti. Viac na str. 5.

• Koncert speváckeho zboru Adoremus

Ďalšiu nedeľu 21. júla 2013 sa kostolom v Novom Smokovci rozliehal krásny spev celoslovenského speváckeho zboru Adoremus. Koncert bol oslavou Boha a spomienkou na nášho dlhoročného organistu Ladislava Dolinku, ktorý viac rokov účinkoval v tomto hudobnom telese.

• Púť do Krivej

Od roku 2003 máme na Slovensku prvú blahoslavenú Slovenku. Je ňou bl. sestra Zdenka Schelingová, rodáčka z Krivej na Orave. Liturgická spomienka bl. Zdenky pripadá na 30. júla. V tom týždni býva v jej rodisku púť, na ktorej sme sa v sobotu 3. augusta 2013 zúčastnili aj niekoľkí veriaci z našej farnosti. Sv. omšu celeburoval Mons. František Rábek. Zdenka je pre nás všetkých povzbudením v úprimnom živote podľa viery, ktorý má byť radostný aj v ťažkých okamihoch. Ved' „za mrakmi je moje milované slnko!“

• Výstup na Rysy

Bolo by veľkou škodou, ak by sme my, ktorí byvame v Tatrách,

nevyužili ponuku našich velhôr. Tak sme sa v jeden nádherný a horúci augustový štvrtok vybrali zdolať jeden z najvyhľadávanejších tatranských štítov. Viac účastník výstupu na str. 5.

• Stretnutie mládeže s Jánom Pavlom II.

23. a 24. augusta 2013 prebiehalo v Oravskej Polhore 2. stretnutie mládeže s Jánom Pavlom II., spojené s výstupom na Babiu horu, ktorú viackrát zdolal aj tento nezabudnuteľný pápež. Viacerí mladí z našej farnosti sme mali možnosť byť priamo účastní na tejto milej akcii, kde sme sa spoločne modlili, počúvali, spievali i športovali.

• Miništrantský výlet

Hoci v našej farnosti nie je veľa miništrantov, tí, ktorých máme, robia obetavú službu. Ako malá odmena pre nich, mal byť miništrantský výlet, o ktorom viac informuje miništrant Martin na str. 6.

• Farský výstup na Slavkovský štít

V posledný augustový deň sa konal dlho avizovaný farský výstup na Slavkovský štít. Partia odvážlivcov bola síce dost' komorná, čo však nezabránilo krásnym spoločným zážitkom. Všetci, ktorí boli v ten deň zaneprázdnení, však nemusia smútiť. Určite bude niekedy „náhradný termín“.

Patrik Taraj, kaplán

Požehnanie prameňa Smokoveckej kyselky

V piatok 15. júna sa v rámci Tatranského kultúrneho leta 2013 uskutočnilo tradičné stretnutie pri Smokoveckej kyselke. Tentokrát obzvlášť s puncem výnimočnosti, keďže tatranská osada Starý Smokovec si pripomínala 220. výročie svojho vzniku.

Súčasťou tohto podujatia bolo aj požehnanie prameňa. V komornej atmosfére pokojného večera prameň požehnal miestny pán farár Róbert Tokár, ktorý v príhovore podčiarkol váhu a dôležitosť vody pre náš život. Skúsme tam občas „zablúdiť“ aj

my a uvažujme nad darom, ktorý nám dáva náš dobrotivý Boh.

Nazdravie všetkým, ktorí čerpajú z prameňa Smokoveckej kyselky!

Peter Dziak

Farský deň, 70. výročie založenia farnosti

Zdalo sa, že slnko sa na nás v ten deň neusmeje, lebo Tatry boli od rána zatiahnuté sivou farbou. Mraky boli ťažké ako pred dažďom. Pripravovali sme sa na oslavu „veľkého dňa“.

Posledná júnová sobota patrila nášmu farskému spoločenstvu, stretávajúcemu sa vo farskom kostole. Oslavovali sme odpustovú slávnosť sv. Petra a Pavla a na ten deň sa pridali aj oslavy dňa farnosti. 1. júla 1943 založil spišský biskup Ján Vojtaššák farnosť Vysoké Tatry. Odvtedy prešlo 70 rokov. Oslava začala dopoludnia o 10:00 hodine. Prítomných privítal náš pán farár Róbert Tokár. Slávnostnú svätú omšu celebroid bývalý dlhoročný pán farár Štefan Mordel. Po skončení svätej omše sa všetci presunuli pred faru a poctovali si na guláši a ostatných dobrotách, ktoré pripravili ženy z našej farnosti. Nálada bola výborná, ešte aj to slnko sa usmialo, rozťahlo mraky a roztancovalo sa nad našimi hlavami. Na tvárach prítomných bolo vidieť radosť a spokojnosť.

Ako veľká rodina kresťanov môžeme spoločne prežívať aj takéto radostné okamihy života.

To náš dobrotivý Pán Boh spája naše srdcia jeho láskou, aby sme mohli naplno prežívať dar viery, ktorým nás požehnal. Pre deti bol pripravený športový program.

Popoludňajší program začal v kostole, kde nadané deti z našej farnosti predviedli svoje umenie hrami na hudobné nástroje. Nasledoval spevácky koncert tatranských chrámových zborov. Hlbokým zážitkom bol samostatný organový koncert Ivety Jasenčákovej. Organová hudba naplňovala prítomných Božím pokojom a prispela k slávnostnej atmosfére dňa. Pán farár Tokár v úlohe moderátora popoludňajšieho programu oslovil kňazov, ktorí pôsobili v našej farnosti, medzi nimi svojho predchodcu pána farára Mordela a ten začal svoje rozprávanie. Spomínal na svoje dlhoročné pôsobenie správcu tejto farnosti. Jeho srdcovou záležitosťou bola stavba nového farského centra. Hovoril o jej náročnosti i problémoch, ktoré ju sprevádzali. V závere svojej reči poprial nám veriacim, aby sme v tomto Božom chráme prežívali svoje stretnutia s Pánom v šťastí a radosť. O svoje zážitky sa s nami

podelili aj kňazi, ktorí pôsobili ako kapláni v našej farnosti: Milan Hvizdoš, Ľubomír Štefaňák a Jozef Palenčár. Medzitým sa na fare premietali prezentácie z histórie a súčasnosti farnosti. Prítomní mohli využiť lekárske a tiež duchovné poradenstvo. V starom kostole prebiehali modlitby chvál. Večerné hodiny patrili adorácii, ktorú viedol pán kaplán Taraj a spoločným modlitbám vešpier, ktoré sme sa modlili s pánom farárom Tokárom. Na organe nás hudobne doprevádzal pán kaplán Alexander Líška. Celý deň sme prežili pod ochrannými krídlami lásky Pána Ježiša a našej Nebeskej Matky Panny Márie. Deň bol vydarený a požehnaný. Bola to oslava Boha a spolupatričnosti ľudí, ktorých spája láska k nemu. Viera je dar, kresťanstvo je láska, farnosť je spoločenstvo ľudí, ktorých spája rovnaký dar daný do ich srdiec. Nech Pán Boh i naďalej požehnáva naše farské spoločenstvo, nech je prítomný v našich každodenných životoch. Prajeme Ti farnosť Vysoké Tatry všetko najlepšie k narodeninám.

Viera Novobilská

Na chate v Krivej

Každý z vás si určite spomína na to ako sa v detstve tešil, že cez prázdniny pôjde na dovolenku, chatu, k starým rodičom, ba dokonca i stanovať. Určite vám

Bola to chata bez teplej vody a bez elektriny, jednoducho niečo, na čo nie sme zvyknutí. V ten večer ako sme prišli, sa zábava len tak rozprúdila. Hrali sme na gitare,

nasledoval vynikajúci obed u mamy pána farára. Hneď ako sme sa vrátili na chatu, rozhodli sme sa, že si spravíme ohník a budeme opekať. Bolo to úplne skvelé. Nakoniec chalani dostali nápad, že sa ide preskakovať cez vatru a ten nápad sa ujal. Musím uznať, že tá vatra bola fakt dosť vysoká, preto som si to ja netrúfala preskočiť. Pár odvážlivcov sa však našlo, vrátane pána kaplána Taraja. Ani sme sa nenazdali a už bol večer. Stále panovala tá dokonalá pohodička. No bohužiaľ bol už čas ísť pomaly spať. Nasledujúce ráno sme museli dosť skoro vstávať, lebo cestu domov sme mali naplánovanú trochu inak. Prešli sme cez malebné dedinky a doliny. Všetka tá príroda naokolo - stromy, lesy, kvety, skaly - všetko bolo tak fascinujúce. Jednoducho niečo, čo sa len tak nedá opísať slovami. Tak sme došli do cieľa našej trasy, ktorým bola dedinka Kvačany. Odtiaľ sme išli autobusom do Liptovského Mikuláša a nakoniec vlakom do Popradu. Bola to veľmi zábavná cesta a rada by som si to zopakovala. Zážitok, na ktorý sa len tak nezabúda.

Monika Jerzabeková,
birmovankyňa

zostalo veľa krásnych spomienok, zážitkov, ale i poučení. Cez tieto prázdniny sa aj mne stal zážitok, na ktorý tak skoro nezabudnem. Pán farár a páni kapláni nás birmovancov vzali na chatu do Krivej na Orave. Od dedinky bola vzdialená asi šesť kilometrov. Nebola to klasická chata s veľkým kozubom, nádhernými lustrami a útulnými izbami. Práve naopak.

spievali si, tancovali a nakoniec i hrali rôzne hry. Dokonalá večerná pohodička. Ráno bolo veľmi ťažké. Vstávali sme okolo siedmej a museli sme ísť do potoka po vodu, zohriať ju, uvariť čaj, spraviť raňajky a ešte kopol ďalších vecí, ale všetko sme hravo zvládli. Po raňajkách sme po sebe poupratovali a vybrali sa pešo do Krivej. V kostole sv. Jozefa sme mali sv. omšu. Potom

Farská túra na Rysy

Vo štvrtok 8. augusta 2013 sme sa vybrali na spoločnú farskú túru na Rysy (2503 m n. m.). Pán Boh nám na tento výlet doprial najteplejší deň tohto leta (aspoň podľa vyjadrení meteorológov), no vo výškach to boli stále príjemné teploty. Komu sa ešte máľil vlastný náklad a mal sil, pribalil si na Popradskom plese ešte dodatočný náklad vecí pre Chatu pod Rysmi, mimochodom najvyššie položenú

chatu vo Vysokých Tatrách (2250 m n. m.).

Hoci sme boli vekovo i typovo rôznorodá skupinka a kráčali sme do výšav každý so svojimi vlastnými zraneniami, predsa všetci osemnásť „účastníci zájazdu“ sme sa dokázali navzájom potiahnuť, a tak sme tento pomerne náročný výstup zvládli s ľahkosťou. Odmenu i pomocou nám boli dobrá nálada po celý čas

a nádherné výhľady na najvyššom mieste našej cesty.

Bodkou za vydareným dňom bola svätá omša a adorácia v kostolíku na Štrbskom Plese, odkiaľ sme sa unavení a šťastní pobrali späť do každodennej reality. Ďakujeme za tento náš spoločný čas a verím, že nám podobné chvíle ešte budú dopriať.

Peter Dziak

Škola so srdcom

Bolo nádherné jarné slnečné ráno, vzduch voňal po daždi a deti sa zbíhali do školy. Človek, ktorý nepozná obec Vyšné Hágy, by sa pozastavil nad tým, či tá malebná budova obložená drevom je skutočne škola. A veru, áno. Každé ráno táto pekná „chalúpka“ otvára svoje brány a víta usmievavých žiačikov, ktorí sa usadia do dvoch tried, kde sú v spojených ročníkoch prváci s druhákmi a tretiaci so štvrtákmi. Cítiť tu atmosféru priateľstva,

zo Základnej umeleckej školy. V rámci tejto školy žiaci zo školy aj zo škôlky rozvíjajú svoj výtvarný talent. Onude žiaci z Vyšných Hágov veru hovoriť nemôžu. Aktivity, ktoré im pedagógovia organizujú v mimoškolskom čase, im závidia ne jeden kamarát. Farebný týždeň, besedy so zdravotníčkou, učiteľkou francúzštiny, pánom kaplánom, krajinu Jablčkovu, Zúbkovo, Snehuliakovo, Mikuláškovu, Lego krajinu, výlety do okolia školy, do hôr, výlety vlakom po Slovensku,

podporujúca zdravie a Nemáme kamenné srdcia. To všetko sa stíha. Občas pozveme do škôl aj hostí. Na jeseň babičky a deduškov, obyvateľov Vyšných Hágov, na slávnosť pri príležitosti Mesiaca úcty k starším. Na vianočnú slávnosť sa vždy zídu rodinní príslušníci žiakov i pedagógov, niektorí bývalí žiaci aj zamestnanci školy. V máji deti nikdy nezabúdajú na svoje mamičky a pripraví im milý kultúrny program a darčeky. Pani učiteľky pripravili žiakom aj noc strávenú v škole - Noc s Andersenom. Veď nechceme, aby deti dnešnej doby popri počítačovej technike zabúdali na literatúru a čítanie kníh. Podporujeme ich aj v športových aktivitách, čo sme ukázali aj na svahoch v Lučivnej počas lyžiarskeho výcviku.

Keď niekedy pôjdete na Vyšné Hágy, zastavte sa u nás v škole. Príďte sa pozrieť na miesto, kde vyrastajú úspešní žiaci, ktorí zachraňujú ľudské životy ako lekári, horskí záchranári, ktorí pôsobia v televízii, žnú úspechy na športovom poli ako športovci, tréneri alebo rozhodcovia, sú známymi fotografmi alebo žijú svoj „obyčajný“ život prinášajúci radosť druhým.

Beáta Evansová

pokoja a radosti. Cez deň sa žiaci poctivo učia, popoludní sa v školskom klube zabávajú, svoje zručnosti a schopnosti uplatňujú na počítačovom, anglickom alebo prírodovednom krúžku. A keď sa až vonku ozývajú tóny flauty a klavíra, tak sa tým, ktorým bolo do vienka dané viac talentu, venuje učiteľ

rýchlokurz šitia, pečenie perníčkov, výlety s pánom Cpinom zo Štátnych lesov TANAP-u, s ktorým žiaci sadili stromčeky, navštívili krmelec, maľovali hlinené vtáčiky, počúvali zaujímavosti o medveďovi, navštívili prírodný úkaz Kamenné srdce... No, a práca žiakov na projektoch Tenis v škole, Škola

Miništrantský výlet

V nedeľu 25. augusta večer sme my - tatranskí miništranti odchádzali na výlet na Oravu. Po príchode na faru v Oravskej Polhore sme sa ubytovali, vybalili, pripravili si večeru, pomodlili a uložili sa spať. Ranné vstávanie v pondelok bolo o 7:30 hod. Pripravili sme raňajky, pomodlili sa a šli sme na výlet - plavba loďou po Oravskej priehrade so zastávkou na Slanickom ostrove. Po skončení plavby sa šlo na obed a po obede sme išli do Klina, kde sme mali

sv. omšu. Potom sme putovali k známej soche Krista, kde sme sa spoločne pomodlili. Večer sme hrali futbal, pri ktorom sme dost' vyhladli a veľmi sme sa tešili na výbornú večeru. Nasledovala modlitba a spánok. Pán kaplán so staršími miništrantmi - Lukášom, Šimonom, Martinom a Tomášom vymýšľali nočnú hru pre mladších - Matúša, Sláva, Metoda a Matúša. Bola to riadna skúška odvahy, ktorú zvládli celkom dobre. Nadránom sme už konečne zaspali. V utorok

sme sa po raňajkách pobalili a vybrali sa na Oravský hrad. Pred prehliadkou sme sa ešte naobedovali a potom obdivovali tú starobylú krásu. Prehliadkou hradu sa skončil náš výlet a vrátili sme sa do Vysokých Tatier. V mene všetkých miništrantov sa chceme poďakovať p. farárovi Tokárovi, p. kaplánovi Liškovi a hlavne p. kaplánovi Tarajovi za pekný výlet. Srdечné vám ďakujeme!

Martin Majerčák, miništrant

Slávnosť Sedembolestnej Panny Márie

Bratia a sestry! Včera sme v duchu spoločne vystúpili na Kalváriu. Je to miesto Kristovho poníženia a utrpenia. Ale i slávy, pretože ten, ktorý „zvíťazil“ na dreve stromu, na dreve Kríža bol aj premožený. Tvrdé drevo Kríža bolo jeho lôžkom a t'archa vlastného tela visela na klinoch. Bol pripočítaný medzi zločincov. Ústa, popraskané od horúčky, napriek všetkému prednášajú prosbu k Nebeskému Otcovi: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ A toto zaznieva pri každej svätej omši. Tak ako na Kalvárii visel medzi nebom a zemou, tak je to aj na oltári, stavia sa medzi Otcovu spravodlivosť a hriechne ľudstvo, aby znova a znova dával zadosťučinenie za rúhania a hriechy ľudstva.

Bratia a sestry, tam na Kalvárii sa obetoval Kristus za ľud! Tu na oltári sa obetuje ľudom a za ľud! Sem prichádzajú úprimne veriaci so svojimi starosťami a bolesťami - a nie je ich málo! Tu prosíme: Otče, odpusť nám pre Krv Kristovu! Toto znamená byť prítomný na svätej omši!

Dnes, dnes sa zahľad'me pod Kríž - pozorne sa zahľad'me:

Svätý Ján, očitý svedok kalvárskeho udalostí, nám zanechal správu, vlastne len niekoľko slov. On - veľduch slova - akoby naraz nemal ani slov iba: „Pod krížom stála jeho Matka...“ Lúza a hulákajúci zástup, zdesení zemetrasením, opúšťajú Kalváriu. Nejaký „príliš skoro“ splasli všetky svalnaté reči a „hrdinovia“ zbabelo utekajú z miesta popravy. Ale aj tu sa potrebujeme zastaviť: Napriek všetkému aj toto umožnilo jeho verným pristúpiť bližšie ku Krížu a prežívať posledné chvíle s Kristom. Bola ich tam len hŕstka - počuli sme to vo svätom evanjeliu.

Pod Krížom stála jeho Matka. Ona zvlášť trpela spolu so Synom! Videla, ako zápasí, nemohla

ho predsa opustiť, lenže ani nechcela! Najviac ju bolelo, že mu nemôže poskytnúť úľavu. Ona jediná tam, na Kalvárii poznala tajomstvo vykúpenia a vedela, že Ježiš trpí za hriechy ľudstva! Preto tak hrdinsky stála pod Krížom! Tu sa naplnilo Simeonovo proroctvo: „A tvoju vlastnú dušu prenikne meč bolesti, aby vyšlo najavo zmysľanie ľudských srdc.“ A on sa aj prejavuje.

Ježiš vo svojej opustenosti ostáva na Kríži sám. Celú tragédiu musel odpykať pred Božou spravodlivosťou sám. Nikdy nepochopíme, prečo a koľko bolesti obsahovala Ježišova veta: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ V rozhodujúcej chvíli sa napriek všetkému potrebuje vymaniť z lásky svojej Matky a zároveň pamäť, komu by ju v jej opustenosti zveril do ochrany. Pokiaľ mu to krvavý pot a trňová koruna dovoľovali, hľadá pod Krížom svoju Matku a bolestne prehovorí: Hľa, tvoj syn, hľa tvoja Matka. A sv. Ján to naplno pochopil - poznáme to priamo z evanjelia - od tej chvíle si ju vzal k sebe. On - panensky čistý - prijíma panenskú Matku a stará sa o ňu.

Bratia a sestry, tu sme pri vrchole nášho dnešného rozjímania pod Krížom! Nemôžeme prehliadnuť tento moment opustenosti! Je to moment a vedomie, keď smrť pretrhne všetky zväzky citového, osobného či rodinného života. Lenže vypadne nám z rúk aj to, na čom tu človek „tolko lpel a

visel“. Ježiš, pri plnom vedomí a úplne dobrovoľne sa vzdáva všetkého. Naopak my, ľudia podnikáme všetko, aby sme zachránili seba! Kristus na Kríži sa vzdáva všetkého, aby nás zachránil!

Tu je vrcholná myšlienka nášho rozjímania pod Krížom! Kiež by sme toto pochopili a precítili! A Panna Mária? Pre ňu to bola najťažšia skúška života a ona v tejto skúške obstála. Tu sa zrodil titul: Matka bolestná! Tu, pod Krížom, ako druhá Eva, musela prehltnúť horkosť hriechu. Tu pod Krížom sme ju dostali za Matku, ku ktorej upierame svoj pohľad i svoje srdce. Ju - Matku bolestnú - si naši predkovia zvolili za patrónku a ochrankyňu. S ňou - Matkou bolestnou - dokázali zdolať svoje bolesti i životné cesty, často krížové. A tak slovami našej krásnej piesne prosme aj my: „Matka naša, spomni na nás tu pod Tatrami, verní sme my svätej Cirkvi, prebývaj s nami.“

vdp. Pavol Uličný SVD

Umenie starnúť (III.)

V umení starnúť sa stretávame s mnohými problémami. Medzi takéto problémy patrí aj samota. Tak je veľmi potrebné, aby sme sa učili zaobchádzať so samotou. Áno, naši priatelia či životní partneri nám zomreli a s mladšími sa už nedá držať krok. Mnohí sa pre svoj slabý sluch cítia uprostred spoločnosti osamelí. Tu ale musíme rozlišovať medzi samotou a osamelosťou. Samozrejme radi si vychutnávame samotu pri čítaní dobrej knihy, pri meditácii alebo pri modlitbe. Osamelosť je oproti tomu skôr pocitom. U mnohých sa prejavuje tak, že nevedia, čo majú robiť so samotou. Cítia sa odrezaní od ľudí, prehliadaní... Preto je veľmi dôležité, aby sme sa naučili so samotou

zaobchádzať počas celého života. Mnohí starší ľudia ťažko znášajú osamelosť, lebo pred ňou stále utekajú. Je to viditeľné aj v postoji rodičov voči deťom. Neustále sa ponosujú, že ich deti nenavštevujú. Iba vtedy, ak sa deti zdržiavajú pri nich, cítia, že žijú. Toto ale nie je správne. Pretože takto sa ľudia vyhýbajú urobiť niečo so samotou. Správne prežívať samotu znamená uvedomiť si ticho, obrátiť sa do

vnútra, spomenúť si na to, čo prežili a v čom je ich skutočná hodnota.

Na to, aby sme dokázali dobre zaobchádzať so samotou, je dôležité prikloniť sa k ľuďom a svetu namiesto toho, aby sme od nich stále niečo očakávali. Násť si teda nejaký koníček alebo človeka, aby sme ho mohli

obdarovať hoci maličkosťou. Takto prejavovať dobročinnosť srdca. Pokiaľ si človek v starobe nenájde niečo, čomu by sa venoval, je ako vzdorovité dieťa, ktoré narieka, keď nedostane to, čo bezpodmienečne chce.

Druhým dôležitým momentom prijatia osamelosti je obrátenie sa dovnútra - násť si prebyvanie v Bohu. Boh nás všade obklopuje

svojou milujúcou láskou a uzdravujúcou blízkosťou. Keď v osamelosti zostúpime do nášho vnútra, nájdeme tam Boha ako toho, kto upokojí naše nepokojné srdce. Tu nájdeme zároveň aj hlbokú istotu a bezpečie. Boh, ktorý nás teraz obklopuje, nás po smrti prijme a vezme do svojho milujúceho náručia. Táto istota

dodáva silu, aby sme osamelosť objavili ako prameň skutočnej duchovnosti. To ako zaobchádzame s vlastnou osamelosťou ukazuje aj našu duchovnosť. Či je to skutočná nábožnosť, alebo je to len únik pred samotou. Preto je veľmi dôležité, aby sme osamelosť premieňali na priestor, kde sa otvárame tajomstvu Boha a v ňom nachádzať

domov sám v sebe. Aj toto patrí k umeniu starnúť. Takýmto spôsobom prežívaná osamelosť sa stane požehnaním pre mnohých. A nebudeme pociťovať ťažobu, že nás nikto nemá rád, alebo sme niekomu na obtiaž. Je to cesta, ktorá síce nie je jednoduchá, ale nie nemožná. To je posledný krok na ceste, ktorá má názov zriekanie.

podľa knihy A. Green *Umenie starnúť spracoval Alexander Liška.*

Môj idol

Keď som bola žiačkou základnej školy, dostali sme za úlohu napísať slohovú prácu s názvom „Môj idol“. Moji spolužiaci písali o hercoch, spevákoch, športovcoch. Ja som si vybrala svojho otca. Veľmi sa mi páčili jeho ruky. Zdali sa mi také veľké. Mal na nich hrubé, vystupujúce žily a tvrdú kožu. Moje od zimy vždy skrehnuté rúčky som si ohrievala v jeho teplučkých

dlaniach. Jeho pracovité ruky vedeli urobiť všetko. Zatĺkali klince, dvíhali ťažké veci. Pracovali ťažko. Ruky mal špinavé od uhlia a čierne od oleja. Tie ruky ma hladili po vlasoch. Otec ma naučil lyžovať sa. Chodievali sme do lesa zbierať lesné plody, všetko tam voňalo ihličím a živicom. Pili sme vodu z lesnej studničky, počúvali bzučanie včiel. Chodievali sme spolu na hory,

ktoré ma naučil milovať. Vďaka otcovi som spoznala tatranské štíty, horské chaty a chodníky. Učil ma čítať z oblohy, načúvať piskotu svišťov, chodiť naboso po jemnučkom machu. Otec ma naučil užívať si prírodu, v ktorej sme žili. Keď som túto slohovú prácu čítala v triede, spolužiaci sa uskrňali, ale pani učiteľka bola spokojná a dala mi jednotku.

Ten sloh som si odložila. Odvtedy ubehlo veľmi veľa času. Môj otec zosťarol. Jeho ruky zvlhli, oťaželi a zvráskaveli. Neúprosný čas mu ohol chrbát, postriebрил vlasy a súčasťou jeho života pri chôdzi sa mu stala palička-pomocníčka.

Chodievame na krátke pre-

chádzky. Otec sa o mňa opiera. Zadýcha sa a srdiečko sa rýchlo unaví. Teraz po rokoch o ňom znova píšem. Ale už nie na známku. Teraz je to z úcty k jeho starobe, z lásky a vďaky, že ma naučil tak veľa o živote. Nad jeho posteľou visí malý obrázok Pána Ježiša. Keď

otcovi masírujem jeho krásne ruky, zadívam sa na obrázok a ticho zašepkám: „Ďakujem ti, Pane, že ešte stále môžem prežívať dni so svojim idolom“.

Viera Novobilská

Spusťme lavínu!

My, Tatranci, vieme, čo to znamená, keď počujeme, že spadla lavína.

Nie je to len kopa snehu, ktorá sa valí niekde z kopca do doliny. Spustí ju možno neopatrný lyžiar a lavína má často tragické následky, keď zasype človeka.

Ale nie o takejto lavíne chceme písať.

Paul Joseph Buguet (1843 - 1918) bol francúzsky kňaz, ktorého dlho prenasledovala myšlienka, že by mal pracovať na oslobodení duší v očistci. Cítil, že celý deň, ktorý je naplnený radosťou i starosťami, možno obetovať za oslobodenie týchto duší. Každý pondelok obetoval svätú omšu za najúbohejšiu dušu v očistci. Potom

dostal zvláštne znamenie. Raz stretol jednu neznámu, veľmi skromne oblečenú ženu, ktorá ho prosila o svätú omšu na jej úmysly. O pár dni neskôr, keď túto omšu slúžil, videl ju v kostole, bola oblečená v nádherných belasých šatách a na hlave mala dlhý biely závoj. Táto pani mu poďakovala za „jeho lásku k bližným, s akou každý pondelok slúžil svätú omšu za tú najúbohejšiu dušu“. Aké je

to zvláštne, keď nikto okrem neho o pondelkových svätých omšiach nevedel!

Na podnet tohto kňaza bola postavená impozantná Bazilika Panny Márie z Montligeonu v Normandii. Dnes slúži ako svetové centrum modlitby za duše v očistci. Je to sídlo medzinárodného diela

zmiernych obiet, kde sa už vyše 120 rokov veľké množstvo ľudí modlí spolu s Pannou Máriou za duše v očistci, predovšetkým za tie, na ktoré si nikto nespomína.

Vrátim sa opäť k lavíne. Lavína nemusí byť len plná nebezpečného množstva snehu, ktorý môže zabíjať. Lavína môže byť naplnená modlitbami za duše v očistci, ktoré prinesú týmto dušiam nesmiernu pomoc a úľavu.

Blíži sa november, mesiac, v ktorom si častejšie spomíname na našich blízkych, ktorí už nie sú medzi nami. Modlíme sa za ich duše, zapaľujeme sviečky na ich hrobch. Iste sú nám tieto duše veľmi vďačné. Keby sme v mesiaci november okrem modlitieb za duše našich príbuzných pridali ešte

jeden Zdravas za dušu, na ktorú si nikto nespomína, spustili by sme nádhernú lavínu. Lavínu pomoci pre duše v očistci. Lavínu, ktorá nezabíja, ale vyslobodzuje. Ratolest' vychádza v 500 kusovom náklade. Verím, že sa dostane do rodín, kde si ju prečítajú aj ďalší členovia, mohlo by nás byť aj tisíc, čo poviete?

Tisíc Zdravasov jeden deň, tisíc Zdravasov druhý deň... Nakoniec by to bola lavína tridsiatich tisícov Zdravasov za duše, ktoré to najviac potrebujú. Duše v očistci, ktoré tak veľmi čakajú na našu pomoc, pretože si samé už pomôcť nemôžu, by nám boli za to nesmierne vďačné.

Čo poviete, spustíme túto lavínu?

Monika Macuráková

„Keď sa budeš zmietať vo víre tohto života,
neodvráť nikdy svoje oči od jasu tejto úžasnej hviezdy - od Márie!
Keď sa zdvihnú búrky útokov a keď hrozí, že sa na útesoch tiesne roztrieštiš,
vzhladni k Márii!“

sv. Bernhard z Clairvaux“

Ruženec – víťaz nad silami zla

Mesiac október je zvlášť venovaný modlitbe svätého ruženca. Ruženec pre nás znamená stretávanie sa s Kristom. Je to rozjímanie o živote Pána Ježiša cez jednotlivé tajomstvá ruženca. Ruženec sa modlíme spolu s Pannou Máriou - Božou Matkou. Panna Mária nás vyzýva k modlitbe svätého ruženca. V litániách loretánskych ju nazývame Kráľovnou posvätného ruženca.

Ruženec má veľkú silu. O jeho sile hovorí aj úryvok z knihy Život brata Alberta z Poľska:

Talentovaný akademický maliar Adam Chmielowski (1845 - 1916), neskôr brat Albert, zakladateľ sivých bratov a sestier, dokázal nielen „maľovať“ trpiacu Kristovu tvár do srdca zobrať.

Aj pre svojho poľského rodáka, pápeža Jána Pavla II., ktorý ho v roku 1983 blahorečil a v roku 1989 svätorečil, sa stal pomocníkom na ceste ku kňazstvu. Vo svojej knihe Vstaňte a podme! o tom Svätý Otec napísal: „Mimoriadne miesto v mojich spomienkach a ešte viac v mojom živote má brat Albert. Jeho osobnosť ma fascinovala. V ňom som videl príklad, akoby presne „ušíť na moju mieru“: vzdal sa umenia, aby sa stal sluhom chudobných a tulákov. Jeho príbeh mi veľmi pomohol pri rozhodovaní zanechať umenie a divadlo a vstúpiť do seminára.“

No aj tento „svätý apoštol chudobných“ musel najprv nájsť svoju vlastnú cestu povolania. A pri tom zohrala veľmi dôležitú úlohu Panna Mária.

Ako mladý študent umenia spoznal Adam Chmielowski v roku

1868 v Krakove, v poľskom Centre pre umenie a kultúru, manželov Siemienských. Často býval hosťom v známom salóne svojho mecenaša Luciana Siemienskeho, excelentného rozprávača a profesora filozofickej fakulty, a jeho urodzenej manželky Lujzy.

Ešte aj po dlhých rokoch, keď bol Adam už dávno bratom Albertom, hovoril s dojatím o pani

Siemenskej, ktorá sa pre neho ako hlboko veriaca mariánska ctiteľka stala duchovnou dobrodínkou.

Lucian Siemienski síce nevlúčil Boha zo svojho života, no ako muž svojej doby a svojej vrstvy zvedavo sledoval rôzne špiritistické duchovné prúdy zo Západu. Chodieval síce v nedelú do kostola, no večer trávil na špiritistických schôdkach so svojimi priateľmi - maliarmi, básnikmi, hercami a spevákmi.

Ani Adam - veriaci, ale sotva praktizujúci - neodmietal účasť na týchto stretnutiach. Lujza Siemienska naproti tomu veľmi trpela, že Lucian a jeho hostia sa nadšene oddávali týmto nebezpečným praktikám vyvolávania duchov. Obrátila sa

na svojho spovedníka a ten jej poradil: „Vezmite si s dôverou do rúk ruženec a pokojne sa modlite, no nemiešajte sa pritom do ich seáns.“ Čo sa potom udialo, to opísal brat Albert o niekoľko rokov neskôr:

„Raz sme sedeli okolo veľkého dubového stola, ktorý bol taký ťažký, že sotva by ho dvaja muži vedeli posunúť z miesta. No pod našimi prstami sa začal hýbať, kývať a točiť. Odpovedal na naše otázky krátkym, silným klopaním. Ešte nikdy doteraz nereagoval až takýmto spôsobom. Pani Siemienska pokojne sedela v jednom okennom výklenku a modlila sa ruženec. My sme sa naproti tomu pohybovali s týmto diabolicky a divoko sa otáčajúcim stolom

po celej miestnosti. Nakoniec to pani Siemienska už nevydržala. Zrazu vstala, podišla k nám a svoj ruženec hodila do stredy točiaceho sa stola. Počuli sme niečo ako výstrel z pištole a stôl náhle a nečakane zastal. Keď sme opäť zapálili svetlá, videli sme, že bol v strede rozlomený na dvoje: masívna dubová platňa bola po celej dĺžke svojho priemeru prasknutá, hoci zospodu ju držali dokopy železné svorky. Od tohto dňa sme sa už nikdy nezabávali vyvolávaním duchov.“

Aký dôležitý však bol tento zážitok pre Adamovu budúcnosť! Jeden jednoduchý ruženec premohol neviditeľnú démonickú moc!

Monika Macuráková

SKUTOČNÉ CELEBRITY

Bl. Sestra Zdenka

14. 9. 2013 - 10. výročie blahorečnia sestry Zdenky Schelingovej

Sestra Zdenka Schelingová z Kongregácie Milosrdných sestier Svätého kríža bola 14. septembra 2003 ako prvá Slovenka blahorečená pápežom, dnes už blahoslaveným, Jánom Pavlom II. v Bratislave v Petržalke.

Sestra Zdenka rodným menom Cecília Schelingová sa narodila 24. decembra 1916 v Krivej na Orave.

6. júla 1931 nastúpila ako kandidátka v Inštitúte milosrdných sestier Svätého kríža do Podunajských Biskupíc. Od roku 1942 do 29. 2. 1952 pracovala v Štátnej nemocnici v Bratislave na Miczkiewiczovej ulici ako laborantka.

Ráno 29. februára 1952 po odhalení pripravovaného nočného útoku štátna bezpečnosť sestru Zdenku Schelingovú zatkla.

Sestru Zdenku uväznili v Justičnom paláci v Bratislave a tam ju podrobili vyšetrovaniu, ktoré bolo spojené s bezohľadným mučením.

Ďalej bola väznená v Rimavskej Sobote, v Pardubiciach, v Brne, vo väzenskej nemocnici v Prahe na Pankráci, kde sa stretla s pani Helenou Wildeovou-Kordovou, ktorej zverila sestra Zdenka dôležité podrobnosti, predovšetkým o utrpení vo vyšetrovacej väzbe.

Svedectvo pani Heleny Kordovej - Wildeovej sa stalo známym až po 40-tich rokoch, po jej príchode na Slovensko 27. septembra 1994.

Sestra Zdenka zomrela 31. júla 1955 o 7.45 hod. zaopatrená sviatosťami v trnavskej nemocnici na onkologickom oddelení. Dožila sa necelých 39 rokov.

Skúsme sa dnes spolu zamyslieť

nad duchovným odkazom blahoslavennej Zdenky.

V krátkosti môžeme povedať, že život sestry Zdenky charakterizuje viera v Boha a úcta k človeku.

Pre rozvíjanie nášho vzťahu k Bohu nás sestra Zdenka povzbudzuje slovami, ktoré sú skúsenosťou jej srdca: „Ježiš môže všetko, dôvera v neho robí zázraky.“ Posilňujme aj my svoju vieru vo všemohúcnosť nášho Boha. Prosme našu blahoslavenú, aby sa na jej príhovor upevňovala naša viera a dôvera v jeho prítomnosť a pôsobenie v našich životoch.

V zápisníku sestry Zdenky čítame: „Spolahlivým skúšobným kameňom pravej lásky je vernosť.“ Sestra Zdenka bola verná Bohu i ľuďom. Vernosť Bohu osvedčila vernosťou v naplnení životného povolania a poslania. Je nám tiež vzorom vernosti ľudským hodnotám, ako sú: vzájomné vzťahy, pravda, láska, dobro, spravodlivosť. Pohľad do jej života nám dosvedčuje, že vo vyšetrovacej väzbe zobrala na seba všetko, nikoho neprezradila, statočne mlčala, lebo si vážila kňazov i svoje spolusestry a nikomu nechcela ublížiť. Stalo ju to veľa trpkého ponížovania, neludzského mučenia, ale ostala verná Bohu a neprestala milovať ľudí a, čo je obdivuhodné, aj tých, ktorí jej ubližovali.

Viera v Boha a úcta k človeku urobili sestru Zdenku veľkou v odpúšťaní. Do našich vzájomných vzťahov nám sestra Zdenka zanecháva toto povzbudenie: „Odpustenie je najväčšia vec na svete.“ Budujme svoje vzťahy v rodinách a na pracoviskách na odpúšťaní. K odpusteniu je najťažší prvý krok, potom je všetko ľahké a

vedie nás k vnútornej radosti. Odpustenie je prameňom pokoja.

A v závere spomeniem ešte radosť. Pre Zdenku je charakteristický jej úsmev, akoby nám hovorila: Do neba treba ísť s úsmevom. V jej zápisníku čítame:

„Usmievaj sa! S úsmevom trhaj ružičky bolesti, s úsmevom rozdávaj slová...“

Sr. Dominika Galeštoková

• Duch Boží, oživuj ma!

Stvoriteľ môj, obnovuj ma!

Host' duše, navštív ma!

Mojich hriechov zbav ma!

Otec úbohých, obohat' ma!

Tešiteľ najlepších, poteš ma!

Svojimi darmi naplň ma!

Ó, Duchu Svätý, vyslyš ma!

Posväťiteľ môj, posväť ma!

Plápolajúci oheň, roznieť ma!

Ó, božská láska, opoj ma!

V hodine smrti mojej posilni ma!

Svetlom večnej slávy oblaž ma!

Na veky vekov. Amen.

Z knihy: Meditácie a modlitby
Sestry Zdenky

India – krajina kontrastov

Nádherné biele pieskové pláže, ale aj škaredé chudobné prímorské oblasti, more plné odpadkov a pláž používaná ako toaleta. Moderné výškové budovy, vedľa ktorých stoja biedne, rozpadávajúce sa chatrče. Prijemný horský vzduch, ale aj päťdesiatstupňové horúčavy. Nádherné slnečné dni, ako aj nekonečný daždivý monzún. Kardamon, masala, vonné tyčinky. Ulice plné nádherných vôní, ale aj zápach moču, hniúcich odpadkov a kravského trusu. Tiché posvätné miesta, ako aj hlučné ulice preplnené ľuďmi, kozami, kravami, psami, sliepkami. Luxusná reštaurácia a pred ňou sa v zápachujúcej kope odpadkov váľajú dve malé čierne prasiatka. Socha Ježiša či Svätej Rodiny a vedľa nej Shiva, Lakshmi - sochy hinduistických bohov.

Taká je India. Krajina nespočetných kontrastov. Buď sa do nej človek zamiluje, alebo ju nenávidí. Buď v nej vidí to, čo z nej robí jednu z najkrajších krajín

sveta, alebo vidí to, čo z nej robí jednu z tých najšpinavších.

Vládne tu neskutočná bieda, ale ľudia sú tu aj napriek tomu šťastní. Nemajú nič, ale je to ich všetko. Častokrát rodina nemá ani strechu nad hlavou, a tak spia medzi zvodidlami na diaľnici. Ak nemajú čo jesť, obrátia sa na suseda, ktorému sa darí o čosi lepšie, a ten sa s nimi bez slova podelí o večeru, či šálku čaju.

Cielom mojej cesty bola práca fyzioterapeutky v Lucia centre - ústave pre postihnuté deti v meste Tuticorin v Južnej Indii.

64 detí postihnutých hlavne detskou mozgovou obrnou, ale aj autizmom, dawnovým syndrómom, či nevidiaci. Sú vo veku od 6 do 20 rokov, niektoré vedia chodiť pomocou chodítka či barlí, iné sa iba plazia.

Majú neľahký život. Všetky sú z veľmi chudobných rodín, niektoré z nich rodičia odhodili po narodení, keď zistili, že sú postihnuté. Každé z nich si uvedomuje svoje postihnutie a situáciu, v ktorej sa nachádza, ale úsmevy na tvárach majú vždy. Sú rady, že je niekto, kto sa o nich postará, po tom, čo sa rodičia zľakli tejto neľahkej úlohy.

Doteraz tu fyzioterapia neexistovala, a tak sa deti tešia z každého pokroku. Niektoré sa po rokoch vedú samé najesť, iné vstali z vozíkov a vykračujú mi naproti s barlou.

Som tu ako dobrovoľníčka, Výplatom mi je radosť v ich očiach, úsmev na tvári a nezabudnuteľný zážitok. Ten pocit, keď

ráno vychádzam z izby a z každej strany sa na mňa hrnú deti s volaním - Good morning, madam!! - je na nezaplatenie a zostane mi v srdci ešte dlho po návrate.

Deň môjho odchodu sa však blíži. Môžem iba dúfať, že deti nezabudnú cvičenia, ktoré som ich naučila, a keď sa raz do Lucie vrátim, budú ma vítať bez barlí a vozíkov.

Lucia centrum je neziskové. Je závislé na pomoci sponzorov a dobrovoľníkov. Strava, oblečenie, hračky pre deti - všetko je tu len vďaka sponzorským príspevkov. Vďaka patrí mojim rodičom a tiež Ružencovému bratstvu v Tatranskej Lomnici, ktorí finančne prispeli na kúpu bicyklov pre tieto deti. Mali z nich nesmiernu radosť.

Ak by sa niekto rozhodol pokračovať v mojej práci, či už ako fyzioterapeut, opatrovateľ, učiteľ deti angličtinu alebo sa s nimi len hrať, alebo pomôcť iným spôsobom, budem sa tešiť nielen ja, ale hlavne Lucia centrum. Pre viac informácií ma môžete kontaktovať na e-mail adrese: slavka.macurak@gmx.at

Slávka Macuráková

Spomienky na detstvo (2. časť)

Mali sme ovce. Cez leto boli v košiari nad dedinou, kde sa o ne staral pastier. Doma zostávali zvyčajne len barany. Otec na konci leta doniesol z košiara okrem oviec aj obrovskú hruď ovčieho syra. Vtedy sme mali hody. Každý dostal poriadne kusisko syra, dokonca bola povolená aj dupľa. Niekoľko dní po sebe sme vtedy mali na obed jedlá so syrom. Keď syr niekoľko dní odstál, rodičia záhadným spôsobom urobili z neho bryndzu, a tak sme mávali aj pirohy s bryndzou alebo halušky. Ale ja som aj tak mala najradšej pirohy s tvarohom, lebo som si vždy potajme vzala väčšie množstvo cukru do hrsti, a keď mama nevidela, nasypala som si cukor na už pocukrené pirohy.

V jeseni sa ovečky aj zabíjali. Nikdy som pritom neasistovala, to bola práca pre chlapov a ja som nechcela mať účasť na ich vražde. Až raz... Otec ma zavolať, aby som držala lavór, lebo potreboval chytiť krv pri zabíjaní ovce. Nepomohol ani môj plač, ani krik, nik iný nebol doma, musela som ísť. Dodnes si pamätám, ako som držala ten lavór s hlavou vytočenou na druhú stranu, aby som nič nevidela. Odsúdená ovečka vydávala zvuk, akoby plakala, a ja som plakala, ako keby zabíjali mňa. Po tomto masakri mi otec s hnevom povedal, že som ten lavór držala tak zle, že polovica krvi vyšplechla na zem! Darmo mi vysvetľovali, že ovcu musia zabiť, aby sme mali mäso. Dlhú dobu som odmietala jesť jahňacinu, aj keď skutočným dôvodom nebola vražda oviec, ale to, že mi mäso nechutilo.

V jedno leto sme mali jedného veľkého barana. Bol taký veľký, že aj mama sa ho bála. Rohy mal tak povykrúcané, že sa zdalo, akoby to boli kormidlá na bicykli. V lete sa zvyčajne pásaval na zadnej záhrade. V jeden deň, bolo

to asi po troch dňoch výdatného dažďa, som dostala povolenie ísť von. Mama mi však nezabudla pripomenúť, aby som nešla k rieke, pretože jej vody boli obrovské, a aj keď vtedy konečne vyšlo slniečko, hukot tejto inak malej riečky bolo počuť po celej dedine. Šla som k jednej kamarátke, či nejde von. Nemohla, deň predtým si na plote roztrhala nové tepláky, musela za trest sedieť doma. U druhej som tiež nepochodila, ležala s horúčkou v posteli. Tak som sa ponevierala po „kútoch“, čo boli bočné uličky medzi domami a záhradami, a preskakovala som mláčky, ktoré ešte neobschli. Napadlo ma, že by som mohla ísť do zadnej záhrady zvanej „ogrod“, ktorá bola oploštená a poza ňu tiekla rieka. Aspoň by som ju videla, a keďže medzi ňou a mnou by bol plot, hádam by som neporušila mamin zákaz!

Baran sa pásol na záhrade, opatrne som ho obišla a prišla k plotu. Lenže na druhej strane plotu od rieky rástli také veľké lopúchy, že som riekku nevidela. Počula som ju iba veľmi hučať, z čoho som usudzovala, že je rozliata

skoro k plotu záhrady. Aj tak som ju ale nevidela pre ten prales lopúchov! Ned'aleko bola jablôň, tak som sa rozhodla vyštverať sa na ňu. Podarilo sa a ja som uvidela obrovskú riekku s hnedou vodou a obrovskými vlnami. Veru také niečo som videla po prvý raz! Keď som sa pozrela z takej výšky na druhú stranu, videla som na dvor mojej kamarátky a nádejala sa, či sa jej trest už neskončil, ale na dvore nebol nik.

Začala som sa nudiť. Zišla som na najnižší konár jablone, sadla si naň a rozmýšľala som, čo budem robiť. Domov sa mi nechcelo ísť. Ako som si tak hompálala nohami, zistila som, že náš baran sa pasie rovno podo mnou. Či tá tráva pod jablôňou bola chutnejšia, neviem, ale baranovi asi chutila, lebo sa nechystal odísť. Skočiť dole som nemohla, lebo ak sa ho bála mama, čože ja, malé dievča! Baran sa pokojne pásol a vyzeral až priveľmi mierumilovne.

V hlave mi skrsla myšlienka: čo tak skočiť naňho a povozit sa!? Čosi mi síce hovorilo, že by to mohlo byť nebezpečné, ale moje dobrodružné vnútro bolo

silnejšie! Ved' keď sa dobre chytím jeho veľkých rohov, čo by sa mi už len mohlo stať! A akoby som ho počula: skoč dievčatko, skoč na mňa! A ja som skočila! No ale čo sa potom dialo, ťažko opísať! Dopadla som na jeho chrbát úplne ukážkovo, dokonca sa mi podarilo aj chytiť jeho rohov, ale baran, ktorý takýto šok ešte nezažil, sa tak splašil, že si to so mnou namieril rovno k plotu a vôbec mu nevadilo, že v plote nie je žiadny otvor a že tam nemá ísť! Už už to vyzeralo, že skončíme v plote obidvaja, keď tu baran zabrzdil a ja som z jeho chrbta vyletela do vzduchu a robiac neriadené saltá preletela ponad plot. V tej istej chvíli musel vyštartovať aj môj anjel strážny, lebo keď som dopadala na druhú stranu, podo mnou bola už mäkká postel' plná lopúchov. Len pri dopade som zistila, že moje topánky leteli asi iným smerom, lebo som sedela na lopúchoch bosá a asi pol metra od rozbúrenej rieky.

Pár sekúnd trvalo, kým som sa spamätala a došlo mi, čo som urobila. Ruky, nohy som mala celé, hlava nerozbitá, ba ani zadok ma nebolel, ale čo teraz? Moje dobrodružné vnútro sa zrazu vytratilo a ja som začala plakať. Za plotom, bosá, celá mokrá od lopúchov a tesne pri rieke, ku ktorej mi mama tak zakazovala ísť! Dostala som hrozný strach! Pritlačila som sa k plotu, ale pre hustotu lopúchového porastu ma tam sotva bolo vidieť. Začala som sa modliť: Anjelíčku, môj strážničku.... a tak dookola, ale pomoc neprichádzala. Sadla som si, plakala.... Zrazu sa mi zdalo, že plávam rozbúrenou riekou a brehu nikde, keď tu počujem čísi hlas. Vyskočila som na rovné nohy a cez škáry v plote som videla, že môj starší brat vyvoláva moje meno. Začala som kričať, ale pre hukot rieky ma nebolo počuť. Keď brat zistil, že nikde nikoho, tak sa pobral preč. Rozrevala som sa ešte viac a pridala ešte Otčenáš

i Zdravas Mária, ale pomoc stále neprichádzala. Potom sa mi opäť zdalo, že som kdesi na rozbúrenom mori a snažím sa zachrániť sa. Zrazu som opäť počula moje meno a zdalo sa mi, že ma niekto nesie na rukách...

Prebrala som sa neskoro večer v posteli, do ktorej ma uložili, keď ma otec po dvoch hodinách hľadania našiel pri plote skrehnutú a napoly v mdlobách. Mama mi s ustarostenou tvárou prikladala na čelo studený obklad. Keď som videla mojich rodičov i bratov a zistila som, že som živá, hneď som vyskočila z postele. Len mama chodila po kuchyni, spínala ruky k nebu a hovorila: „Pane Bože, tešila som sa, keď sa mi konečne narodilo dievča, ale ani traja chlapi by nenavystrájali to, čo ona!“

*Pokračovanie nabudúce.
Monika Macuráková*

„Prstová“ modlitba pápeža Františka

1. Palec je prst najbližší. Začni sa teda modliť za tých, ktorí sú ti najbližšie. Sú to ľudia, na ktorých si spomenieš najľahšie. Modlitba za našich drahých je „milá povinnosť.“
2. Ďalším prstom je ukazovák. Modli sa za tých, ktorí učia, vzdelávajú a starajú sa o druhých. Sem patria učitelia, profesori, lekári a kňazi. Potrebujú podporu a múdrosť, aby ostatným ukazovali správny smer. Vždy na nich pamätaj vo svojich modlitbách.
3. Ďalší prst je najväčší. Pripomína nám našich vodcov. Modli sa za prezidenta, poslancov podnikateľov a ďalších zodpovedných. Sú to ľudia, ktorí riadia osud našej vlasti a ovplyvňujú verejnú mienku. Oni potrebujú Božie vedenie.
4. Štvrtým prstom je prstenník. Mnohí sa budú čudovať, ale je to náš najslabší prst, čo môže potvrdiť každý učiteľ hry na klavír. Tento prst nám pripomína modlitbu za slabých, skúšaných a chorých. Oni potrebujú tvoje modlitby vo dne i v noci. Modlitieb za nich nebude nikdy dost. Prstenník nás pozyva k modlitbe za manželské páry.
5. Nakoniec prichádza maliček, najmenší zo všetkých. Podobne malými sa máme cítiť pred Bohom a pred bližnými. Biblia hovorí, že „poslední budú prvými.“ Maliček ti pripomína, aby si sa modlil za seba. Potom, čo sa pomodlíš za všetkých ostatných, lepšie pochopíš, aké sú tvoje potreby, a uvidíš ich správnym uhlom pohľadu.

Po prázdninách...

Milé deti, čas prázdnin, oddychu a relaxu je už za nami. Veríme, že ste prežili pekné prázdniny, plné milých i vzrušujúcich zážitkov. Možno ste spoznali nových kamarátov a prežili pekné chvíle niekde pri vode, u starých rodičov alebo v tábore.

Ak ste zažili niečo nevšedné, humorné, niečo, čo vám možno až vyrazilo dych, alebo niečo, o čom ste ani nesnívali, napíšte nám o tom.

Bolo by škoda, aby ste sa s tým nepodelili aj s našimi čitateľmi. Najzaujímavejší príbeh uverejníme v našej Ratolesti.

V novom školskom roku vám prajeme veľa dobrých kamarátov, správnych a chápacích učiteľov, trocha chute do učenia a výsledok v podobe dobrých vedomostí a známok sa určite dostaví.

No, a keby ste predsa len boli „v úzkych“, môžete sa pomodliť, ako sa modlil jeden prváčik:

Milý Pán Ježiš, my ťa máme všetci veľmi radi! Preto ťa prosíme, dávaj na seba dobrý pozor, lebo keby sa tebe niečo stalo, tak to by sme boli všetci v poriadnej kaši!

Príbehy môžete nechať v obálke v sakristii každého tatranského kostola. Na obálku napíšte: Príbeh z prázdnin. Nezabudnite tam napísať aj vaše meno. Príbehy môžete písať aj mailom na adresu: ratolesttatry@gmail.com.

redakcia

Nielen pre deti

Deti majú úprimnú a čistú logiku. Sú dobrými pozorovateľmi nás dospelých a okolia.

Toto pozorovanie v nich formuje predstavivosť a ich logické závery sú často jedinečné.

Niekoľko postrehov z ich logiky:

• Neviem, koľko mám rokov, lebo sa to často mení....

• Keď nám mamička ochorela, veľmi som sa zľakol. Myslel som si,

že nám bude variť otecko.

• Babička je taká tučná preto, lebo je plná lásky.

• Keď dedka bolia zuba, jednoducho ich dá do pohára.

• Raz som bola veľmi chorá, mala som 40 kilovú horúčku.

• Polostrov je taký ostrov, ktorý nestihli dokončiť.

• Výživné je plat detí, keď sa ocko odšťahuje z domu.

• Doktori hovoria, že najhoršie sú smrteľné choroby.

• Sardinky sú obyvatelia Sardínie.

• Adopcia je oveľa lepšia ako pôrod. Rodičia si môžu vybrať dieťa a nemusia za každú cenu prijať to, čo sa im narodí.

Ceruzka

Chlapec sa pozeral, ako stará mama píše list. Potom sa opýtal: „Píšeš o niečom, čo sa prihodilo nám? A nie je to náhodou príbeh o mne?“ Stará mama prestala písať, usmiala sa a odpovedala vnukovi: „Máš pravdu, píšem o tebe. Ale dôležitejšie ako slová je ceruzka, ktorou píšem. Chcela by som, aby si sa jej podobal, keď budeš veľký.“ Chlapec sa na ceruzku zvedavo pozrel, ale nevidel na nej nič zvláštne. „Je predsa rovnaká, ako všetky ostatné ceruzky, ktoré som kedy videl!“

„Všetko závisí od toho, ako sa na veci pozeráš“, povedala stará

mama. „Ceruzka má päť vlastností, a keď si ich udržíš aj ty, bude ti na svete dobre.“

Prvá vlastnosť: môžeš robiť veľké veci, ale nikdy nesmieš zabudnúť, že existuje ruka, ktorá riadi tvoje kroky. Tejto ruke hovoríme BOH a on ťa má vždy viesť podľa svojej vôle.

Druhá vlastnosť: čas od času musíme prestať písať a použiť strúhadlo. To ceruzke ubližuje, ale potom je ostrejšia. Preto musíš občas znieť nejakú bolesť, lebo z teba urobí lepšieho človeka.

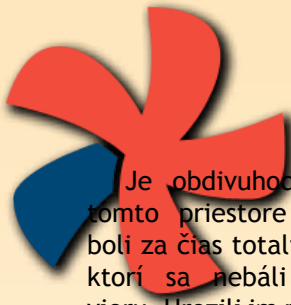
Tretia vlastnosť: ceruzka nám

vždy umožní, aby sme zobrali gumu a vymazali chybu. Uvedom si, že opraviť niečo, čo sme urobili zle, je dôležité, aby sme zotrvali na správnej ceste.

Štvrtá vlastnosť: na ceruzke nie je najdôležitejšie drevo alebo vonkajší tvar, ale tuha, ktorá je vo vnútri. Preto vždy dávaj pozor na to, čo sa deje v tvojom vnútri.

Piata vlastnosť: ceruzka vždy zanecháva stopu. Rovnako tak nič, čo v živote urobíš, nezostane bez následkov, a preto si buď dobre vedomý toho, čo robíš.

pripravila Monika Macuráková

pochod za život košice 2013

Je obdivuhodné, že práve v tomto priestore Vysokých Tatier boli za čias totality hrdinskí ľudia, ktorí sa nebáli vyznávať svoju vieru. Hrozili im perzekúcie, strata zamestnania, viac ako inde boli pod dohľadom všemocnej strany. Napriek tomu sa nebáli prihlásiť k Ježišovi Kristovi. Mnohí sem prichádzali ako turisti a nachádzali tu útočisko pre svoju vieru. Nemocnice a liečebné zariadenia boli mnohokrát miesta apoštolátu a modlitby. Všetko potichu, tajne, aby nikto nevedel. A je obdivuhodné aj to, že mnohokrát tí, ktorí neboli kresťanmi a vedeli o týchto aktivitách, zostali diskretní, chápujúci, neprezradili.

Táto doba je našťastie preč.

Generácia ľudí totalitných čias pomaly starne. Zdá sa však, že prichádzajú časy novej totality. Totality „privilegovaných diskriminovaných“, kde pravdu majú nie tí, ktorí ju vyargumentujú, ale tí, čo najviac kričia. Zdá sa, že my, kresťania, sme nanovo povolani vydať svedectvo. Už sa nemusíme schovávať. Sme povolani budovať naše Slovensko a my ho chceme budovať na kresťanských základoch. Na spravodlivosti, úcte a láske, ktoré sú založené v Bohu. Naši biskupi nás vyzývajú vydať svedectvo. Nie nenávisťne kričať, ale v tichu a modlitbe ukázať, že sme tu, že aj na Slovensku sú ľudia, ktorí veria v Boha. Vyzývajú nás postaviť sa za to, že život dáva Boh.

A že tento život je možné prežiť v pokoji len v spoločnosti, ktorej základom sú Božie prikázania a nie ľudské. Generácie našich predkov svoje svedectvo zvládli. Je na nás, či to svoje zvládneme aj my.

Róbert Tokár, farár

Naša farnosť organizuje autobus na národný pochod za život do Košíc dňa 22. 9. 2013. Predpokladaný odchod od kostola v Novom Smokovci je ráno o 7⁰⁰ hod. Kto ste ochotní sa pripojiť, prihláste sa, prosím, u kňazov farnosti, alebo na zoznamoch účastníkov vo vchodoch kostolov, alebo na náš e-mail: farnosť.tatry@gmail.com.

Plánované podujatia

14. 9.	10:00	odpustová slávnosť na Štrbskom Plese
	15:30	pietna spomienka na zosnulých záchranárov v Mlynickej doline
21. 9.	15:00	sv. omša na Zbojníckej chate
22. 9.	7:00	Národný pochod za život v Košiciach, odchod autobusu od kostola v Novom Smokovci
20. 10.		misijná nedeľa, o 17:00 premietanie misijného filmu na fare
27. 10.		udeľovanie sviatosti birmovania
9.-16.11.		farská púť do Svätej zeme

Štatistika

jún-august 2013

• Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Claudia Hocmanová (Poprad - Stráže)
Lára Chovancová (Dolný Smokovec)
Eva Javorková (Dolný Smokovec)
Ela Dolinková (Bratislava)
Tadeáš Vojtech (Tatranská Lomnica)
Kamil Dulin (Poprad)

• Z našich radov odišli k Pánovi:

Jozef Žižňovský (Tatranská Lomnica)
Alžbeta Labusová (Nový Smokovec)
Janka Gondová (Kežmarok)

• Svoje „áno“ si pred Bohom povedali:

Peter Ihnačák a Jana Bielčíková (v Novom Smokovci)
Roman Závacký a Anna Škovránková (v Starom Smokovci)
Jaroslav Michalko a Andrea Salátová (v Dolnom Smokovci)
Tomáš Vojtech a Petronela Paganíková (v Tat. Lomnici)
Peter Bilý a Silvia Odrobinová (v Starom Smokovci)
Pavol Stano a Tatiana Uličná (v Starom Smokovci)

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Viera Novobilská. Zástupkyňa šéfredaktorky: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Alexander Liška, Mgr. Patrik Taraj, Mgr. Stanislav Polomský, Jaroslav Michalko, Peter Dziak. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík. Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2003, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec. e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Náklad: 500 ks. Nepredajné.

Obálka foto: Mikuláš Jacečko. Ostatné fotografie: archív redakcie.